

РЕШЕНИЕ

№ 32975

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Й Митакева, като разгледа дело номер **6884** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.46, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. С., гражданин на Р. Турция срещу Заповед № 4536 РАМ – 237/16.06.2025г. на Началник на ГПУ – С., ГД“Гранична полиция“ - МВР за Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз.

Според жалбата, не са налице предпоставките за издаване на оспорения административен акт. Липсват мотиви защо е наложен максималният предвиден в закона срок. Приложено е удостоверение за сключен граждански брак от 27.06.2023г.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не изпраща представител. Постъпила е писмена молба от адв. Д. със становище по същество на делото.

Ответникът - Началникът на ГПУ С. не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.06.2025г., около 07.00ч. през ГКПП „Капитан А.“ - шосе, общ. С., обл. Х., А. С. (А. S.), [дата на раждане] гражданин на Турция, притежава турски паспорт № U30846558, управлявал товарен автомобил, марка „В.“ с турски рег. №33AAL706, като при физическата проверка на

товарния автомобил за укрита лица е открито в кабината под леглото зад шофьорската седалка едно лице от мъжки пол, без документи за самоличност, по негови данни гражданин на И.. На А. С. е повдигнато обвинение по чл. 280, ал.2, т. 1, т.3 и т.4, вр. с ал.1 от НК. На 16.06.25г. РС – Свиленград признава лицето за виновно и го осъжда. Във връзка с мотивите, изложени в приложеното по делото Предложение в Докладна записка рег. № 4536р-17652/13.06.2025г. на Началник група на ГКПП - „К. А.“ и на основание чл.42з; ал.1, т.1 и във връзка с чл.10, ал.1, т.4 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и чл. 24, §2, б. А от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за използването на Ш. информационна система за целите на връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави, както и Заповед рег.№ 4070з-632/17.06.2024г. на Директор на РДГП-Е., е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на турския гражданин е наложена Принудителна административна мярка "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз" за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“ със Заповед рег. № 4536 Р. – 236/16.06.2025г.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от легитимиран субект - адресат на постановения отказ, в законоустановения срок, но разгледана по същество се явява неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган, приложена по преписката е Заповед рег.№ 4070з-632/17.06.2024г. на Директор на РДГП-Е., с която Началниците на ГПУ са оправомощени на основание чл.44, ал.1, изр. първо от ЗЧРБ да налагат принудителни административни мерки по ЗЧРБ. Процесуални нарушения при издаването на заповедта не са допуснати, тя е била връчена на жалбоподателя срещу подпис в присъствието на преводач, като не са отбелязани възражения от негова страна, правото му на защита не е било засегнато.

Според [чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#), принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 с.з. – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС“ се налага за срок до 5 години, когато „са налице основанията по [чл. 10, ал. 1](#)“. В процесната заповед, като основание по [чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ](#) е уточнено това по смисъла на т. 4 – има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. По делото е безспорно установено и не се спори, че на А. С. е повдигнато обвинение по чл. 280, ал.2, т. 1, т.3 и т.4, вр. с ал.1 от НК. На 16.06.25г. РС – Свиленград е признал лицето за виновно и го е осъдил. В съдебно заседание е представено Удостоверение за сключен граждански брак между

жалбоподателя А. С. и българската гражданка С. С. М. №34/27.06.2023г. Бракът е сключен на 27.06.2023г. в [населено място], обл. Р.. В заповедта и в предложението за налагане на мярката фактът на сключения граждански брак с българска гражданка не е обсъждан, няма данни този факт да е бил съобщен от лицето в хода на административното производство. Във връзка с това се претендира нарушение на изискването на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, тъй като жалбоподателят бил лишен от възможността да се върне в страната си на пребиваване и да бъде заедно със семейството си. Цитират се решения на Върховния административен съд, като се твърди и непропорционалност на мярката.

Неоснователно е позоваването в жалбата и писмената молба на недопустима намеса на държавата и накърняване правото на семеен живот на жалбоподателя. Действително правото на семеен живот представлява фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл. 8 КЗПЧОС, така и от правото на ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите - членки, предвид факта, че чужденецът е съпруг на българска гражданка, респ. гражданин на ЕС. В този контекст обаче следва да се посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение (Виж в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело С-87/12, Решение от 10 октомври по дело С-86/12 и др.). От практиката на СЕС (Решение на Съда (трети състав) от 7 юни 2007 по дело С-50/06) следва още, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите членки (Решение от 28 октомври 1975 г. по дело 36/75, Решение от 29 април 2004 г. по дело С-482/01 и С-493/01). Съгласно установената съдебна практика, използването от националните власти на понятието "обществен ред" във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона.

В редица свои актове ЕСПЧ подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред (Виж Решение от 13 февруари 2001 г., E. contre F., § §

32 et 33). И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния (Решение от 22 март 1992 г. *B. contre F.*, както и решението по делото *E.*). На базата на така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т. ч. и [КЗПЧОС](#) и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

Налице е достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл. 8, ал. 2, предл. Първо от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Взет е под внимание изключителния характер на заплахата за националната ни сигурност поради поведението на турският гражданин, за което е осъден за престъпление по чл.280 от НК – трафик на хора.

Неоснователни са също съображенията в писмените бележки за нарушение на принципа на пропорционалност. Съдът приема, че издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Турският гражданин е представил само удостоверение за сключен граждански брак с българска гражданка, но няма по преписката данни да е пребивавал на законно основание и да е живял в Република България, заедно със съпругата си.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С., гражданин на Р. Турция срещу Заповед № 4536 РАМ – 237/16.06.2025г. на Началник на ГПУ – С., ГД“Гранична полиция“ - МВР за Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: